

Arrest

nr. 62 391 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X en X, op 30 maart 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 augustus 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dat hij dezelfde dag het Rijk binnenkwam.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) erkende verzoeker op 17 april 2007 als vluchteling.

1.3. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 25 oktober 2007 het Rijk binnenkwam, diende op 26 oktober 2007 een asielaanvraag in.

1.4. Op 20 augustus 2010 ging de Commissaris-generaal over tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker en nam de adjunct-Commissaris-generaal, ten aanzien van verzoekster, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nummer 55 345 van 31 januari 2011 weigerde de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam, ten aanzien van beide verzoekers, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen, die verzoekers op per aangetekend schrijven van 3 maart 2011 ter kennis werden gebracht, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan [...]

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

De procedure voor de Raad is in voorliggende zaak kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1.1. Verweerder werpt in een exceptie voorts op dat verzoekers geen belang hebben bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoekers en dat hij na een eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen verplicht is om nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekers.

3.2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“ § 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermag verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, nu zij niet als vluchteling erkend werden en hen de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevinden, bevelen te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat niet blijkt dat verzoekers enig belang hebben bij de huidige vordering (cf. RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611). Verzoekers weerleggen deze vaststelling ter terechtzitting niet.

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

3.2.2. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat de bepalingen van punt 1.1. van de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Zij stellen dat zij een aanvraag indienden om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden en dat met dit gegeven geen rekening gehouden werd en in de bestreden beslissingen in dit verband ook niets wordt gemotiveerd

3.2.3. De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Tevens moet worden benadrukt dat de loutere indiening van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekers legaal op het grondgebied verblijven en niet verhindert dat het onwettig karakter van hun verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verweerder het feit dat verzoekers een aanvraag indienden om tot een verblijf gemachtigd te worden zou moeten betrokken hebben bij het nemen van de bestreden

beslissingen en hieromtrent enige melding zou dienen gemaakt te worden in de motivering van deze beslissingen. Daarnaast moet worden geduid dat een beleidsinstructie geen afbreuk kan doen aan een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit een wets- en reglementaire bepaling.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de onder punt 3.2.1.1. gedane vaststelling.

Het ingestelde beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK